

29.07.2015

לכבוד

רויטל גור, עו"ד

הלשכה המשפטית המשרד לביטחון הפנים

באמצעות פקס: 02-5418008

הנדון: מועמדותו של ניצב סאו לתפקיד מפכ"ל המשטרה
סימוכין: מכתבנו מיום 25.06.2015; מכתבכם מיום 05.07.2015

בהמשך למכתבך שבסימוכין הרינו לפנות אליך, גם בשם ועד משפחות הרוגי אוקטובר 2000, ולהדגיש שוב כי מינויו של ניצב סאו לתפקיד מפקח כללי של משטרת ישראל, באם יתבצע, הינו בניגוד לדין וזאת כפי שיפורט להלן:

1. כפי שצינת במכתבך שבסימוכין, השר לביטחון הפנים, צפוי לעסוק בתקופה הקרובה באיתור המועמד המתאים ביותר למילוי תפקיד מפכ"ל המשטרה. בהתאם לדיווחים בתקשורת השר רואה בניצב סאו מועמד פוטנציאלי למילוי התפקיד האמור. במכתבנו שבסמך השגנו על עצם העלאת מועמדותו של סאו לתפקיד שכן אין המינוי ראוי, והכל כפי שפורט במכתב, ונענינו על ידיך כי אין אתם מקבלים את "קביעתנו ועמדתנו כנגד ניצב סאו בפר המשפטי". משכך נבקש להבהיר את הדברים הבאים:

המערך הנורמטיבי והשיקולים הרלוונטיים במינוי לתפקיד בכיר:

2. החלטה מס' 91 של הממשלה ה-31 (מיום 30.05.2006) קובעת כי התפקיד של המפקח הכללי של משטרת ישראל הינו תפקיד בכיר אשר המינוי אליו נעשה בהחלטת ממשלה, על בסיס המלצה של השר הרלוונטי – לעניינינו, השר לביטחון הפנים – ולאחר קבלת חוות דעתה של הוועדה המייעצת לעניין מינויים בכירים ("ועדת טירקל").

3. בטרם בחינת המינוי על ידי ועדת טירקל, חובה על היועץ המשפטי של המשרד הרלוונטי לבצע בדיקה מקדמית של המינוי. בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 1.1500 "בדיקת מינויים על ידי היועצים המשפטיים למשרדי הממשלה" (מאי 2015) בדיקה זו נועדה לבחון את התאמת המועמד לתפקיד:

"הבדיקה המקדמית נועדה ליעץ לגורם הממנה, הממשלה או השר, בדבר התאמתו לתפקיד של המועמד, הן מבחינה מקצועית והן מבחינת טוהר המידות. על היועץ המשפטי של המשרד לבחון את התאמתו של המועמד לצרכיו המיוחדים של הגוף אליו הוא אמור להתמנות, מבחינת השכלתו, ניסיונו המקצועי, ובהתחשב ביכולתו של המועמד להקדיש את הזמן הראוי לתפקיד לו הוא מיועד, וכן לוודא כי המינוי ראוי מבחינת טוהר המידות. בהקשר זה על היועץ

המשפטי לבחון, בין השאר, אם המועמד לא הורשע בעבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה, אין למנותו למשרה הנדונה, וכן לבחון אם המינוי המוצע עלול להעמיד את המועמד בניגוד עניינים עם עיסוקיו האחרים.

4. כחלק מבחינת התאמתו של מועמד מסוים לתפקיד חובה על היועץ המשפטי לבחון הן את עמידתו של מועמד בתנאי הכשירות המקצועית הרלוונטיים לתפקיד והן את התאמתו הערכית-מוסרית. וכן, עליו לבחון את המינוי תוך התייחסות למידת תרומתו או לפגיעתו באמון הציבור במערכות השלטון, וזאת כפי שנקבע בפסיקה בעניין מינוי ח"כ חיים רמון לתפקיד שר לאחר הרשעתו בפלילים:

"כשירותו של אדם לכהונה ציבורית נבחנת בשני משוורים עיקריים:

המישור האחד - איכותו הערכית ומידותיו המוסריות של המועמד, בצד יכולותיו המקצועיות והתיפקודיות. כשירותו של אדם לשאת באחריות למילוי תפקיד ציבורי תלויה לא רק בכשרונותיו וביכולותיו בלבד, אלא גם בדמותו המוסרית, בטוהר מידותיו ונקיון כפיו. דופי ערכי-מוסרי שנתגלה במעשיו של אדם קודם למינויו, או אגב כהונתו בתפקיד ציבורי, עלול להעלות חשש לאי התאמתו לכהונה מבחינת מידותיו וערכי התנהגותו, ולפגוע ביכולתו לבצע את תפקידו.

המישור השני - אמון הציבור בעובדי הציבור ובנבחריו הוא תנאי מתחייב לפעולתו התקינה של השירות הציבורי ושל מוסדות השלטון. השירות הציבורי על כל זרועותיו בנוי על אמון הציבור הנשען לא רק על יכולותיהם התיפקודיות של עובדיו ונבחריו אלא גם, ובעיקר, על רמתם המוסרית והאנושית, על טוהר מידותיהם ונקיון כפיהם."

(בג"ץ 5853/07 אמונה תנועת האישה הדתית לאומית נ' ראש הממשלה, פס' 14 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (פורסם במאגריס, 06.12.207) (להלן: "עניין רמון")

האמור לעיל בנוגע למינוי של נבחר ציבור לתפקיד מיניסטרילי, תקף, מקל וחומר, אף למינוי עובד ציבור בשירות המדינה - מינוי הנעדר היבט של ייצוגיות.

5. בנוסף לאמור לעיל, הליכי המינוי, ככל הפעלה של שיקול דעת מנהלי, כפופים הם לעקרונות של המשפט המנהלי הכללי ובין היתר לחובות של הרשות לשיקול שיקולים ענייניים ולקבל החלטה סבירה (ראו: עניין רמון, פס' 14-16 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה).

6. כאמור, לדידנו סאו אינו מתאים למלא תפקיד מפכ"ל המשטרה בשל הפגמים המקצועיים והערכיים שנפלו בהתנהלותו באירועי אוקטובר 2000 אשר הובילו להרג שלושה בני אדם וכן לפגיעת רבים אחרים, וכן בשל הפגיעה שיש במינוי זה באימון הציבור, במיוחד הציבור הערבי, במשטרה והנזק שצפוי להיגרם למערכת וליחסים בינה לבין המיעוט הערבי בעקבות מינוי זה. פגמים אלה אמורים להוביל את היועץ המשפטי למשרד לביטחון הפנים למסקנה הפוכה לפיה מינויו של סאו לתפקיד לוקה בחוסר סבירות קיצוני ועל כן יש להימנע ממנו.

א) אי התאמתו הערכית והמקצועית של סאו לתפקיד מפכ"ל המשטרה:

7. כידוע, במהלך אירועי אוקטובר, סאו שימש כמפקד מג"ב צפון במשטרת ישראל וכן כמפקד גזרת ואדי עארה. ביום 14.09.2003 אימצה הממשלה (החלטה 722) את ההמלצות האישיות של ועדת החקירה הממלכתית לבירור התנגשויות בין כוחות הביטחון לבין אזרחים ישראלים באוקטובר 2000 (להלן: "ועדת אור"). לעניין סאו, הוועדה קבעה כי הוא לא יקודם בדרגתו או בתפקידו לתקופה של ארבע שנים מיום מתן הדו"ח (01.09.2003).

8. המלצותיה של הוועדה התבססו על ממצאיה לפיהם סאו "ניהל ביום 1.10.00 בצומת אוס אל-פחם שעל כביש 65 (כביש ואדי עארה) עימות ממושך, שארך שעות, מול אזרחים שהשתתפו במהומות, והכל - בלא הצדקה בנסיבות המקרה ובניגוד למדיניות המחוז, כפי שגובשה באותו בוקר" וכן כי, "בעימות שנוצר כתוצאה מן הפעילות שעליה הורה ופיקד, נכנס כוח של שוטרים לאוס אל-פחם, בניגוד להנחיות שניתנו, נורו כדורי גומי רבים ואף אש חיה ונהרגו שני אזרחים ונפצעו רבים." וכן, הוכח בפני הוועדה כי "ביום 2.10.00 היה ניצב משנה סאו שותף לאחריות להפעלה בלתי מוצדקת של ירי צלפים באש חיה כלפי מידי אבנים בצומת אוס אל-פחם".

9. בחוות הדעת של היועץ המשפטי של המשרד לביטחון הפנים, עו"ד יואל הדר, ואשר צורפה להצעת מחליטים על מינוי של ניצב סאו, צוין כי:

"... נראה מתוך לשון דו"ח הוועדה והמלצותיה לגביו, כי מעורבותו זו אינה מלמדת על פגם יסודי בהתנהלותו, לא כל שכן כל "דופי ערכי מובנה" היורד לשורש יכולתו למלא תפקידים בכירים במשטרה [...] לו היה בהתנהגותו של סאו פסול משמעותי הפוגם ביכולתו לתפקד כנדרש מקצין בכיר במשטרה, יש להניח כי הוועדה לא הייתה מסתפקת בסנקציה זו".

10. עם כל הכבוד, אנו חולקים על מסקנה זו. ראשית, כמצוין במכתבך הוועדה אומנם ציינה כי "ניצב משנה סאו הרשים אותה כמפקד מנוסה ורציני" אך באותה נשימה קבעה גם כי "אין בכך כדי לגרוע מן העובדה, שהכשלים שניכרו בתפקודו היו מהותיים".

11. שנית, ההמלצה של ועדת אור לעניין אי קידומו של סאו לתקופה של ארבע שנים, בניגוד לנטען, הינה סנקציה חמורה אשר משקפת את חומרת מעשיו כפי שנקבע בבג"ץ 4585/06 ועד משפחות הרוגי אוקטובר 2000 נ' שר הפנים שנגעה לקידומו של סאו:

"האחריות המיוחסת לתני"צ סאו היא כבדה, אף שלגבי חלק מהאירועים היא אינה אחריות אישית. מדובר בהתרחשויות בהם נקפדו חיי אדם, ונמצא כי כוחות המשטרה תחת פיקודו של סאו נקטו באמצעים בלתי מידתיים לקדם את פני הסכנה. נסיבות אלה מצביעות על תכלית של החמרה מתבקשת בפרשנות ההמלצה האישית בעניינו של סאו בדבר פסילתו לקידום במהלך ארבע השנים, הנוטה לעבר הקפאת התפקיד בפני כל הסבה אפשרית." (פס' 20)

12. המלצותיה של ועדת אור לעניין התנהלותו של סאו מעידות כמאה עדים על אי התאמתו המקצועית של סאו לתפקיד מפכ"ל המשטרה, שכן אדם אשר נתן הנחיות לפעול בניגוד

להוראות, דבר אשר הביא להרג שלושה בני אדם, דבק בו "דופי ערכי מובנה, היורד לשורש יכולתו למלא את המשרה הציבורית המיועדת" (בג"ץ 4646/08 לביא נ' ראש הממשלה, פסי 13 (12.102008)) שמשמעו כי ניצב סאו אינו מתאים למשרה, הן מבחינה מקצועית והן מבחינה ערכית, ולפיכך מינויו לתפקיד הבכיר ביותר במשטרת ישראל אינו ראוי ואינו סביר.

13. החשיבות על ההקפדה על ההתאמה הערכית-מוסרית בעת מינוי לתפקיד בשירות המדינה, ובעיקר תפקידים בכירים נובעת מהיותו של השירות הציבורי נאמנו של הציבור:

"השירות הציבורי בישראל מהווה ידה הארוכה של הרשות המבצעת בהגשמת מדיניותה ויעדיה. הוא מופקד, מכוח החוקים השונים, על מתן שירותים לאזרחים בתחומי החיים השונים. בלא שירות ציבורי לא ייתכנו חיי חברה תקינים במדינה מודרנית, ולא יהיה בידי השלטון לנהל את ענייני המדינה. חיי הפרט והכלל בישראל תלויים בשירות הציבורי, ברמתו ובדרך תפקודו. רמה זו מותנית ברמתם המקצועית של עובדי הציבור ובאיכותם הערכית והמוסרית. בלא עמידה על שני מרכיבי יסוד אלה, נפגם מעמדו של השירות הציבורי ונפגעת יכולתו לעמוד במשימותיו. השירות הציבורי הוא נאמנו של הציבור בביצוע הסמכויות והכוחות הנתונים בידיו. מכוח נאמנות זו, מוטלת עליו חובה להבטיח את התאמת עובדי הציבור לתפקידם הן מבחינת כשירותם התפקודית והן מבחינת רמתם המוסרית. מבחן ההתאמה לתפקיד טמון בהליך המינויים בשירות המדינה."

(בג"ץ 5657/09 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממשלת ישראל, פסי 13 (פורסם במאגרים, 24.11.2009) (להלן: "עניין שר-שלום ג'רבי"))

חשיבותו של שיקול זה הינה כה רבה שלפעמים היא אף גוברת על נתוני יכולותיו המקצועיות של המועמד, כפי שנקבע בעניין רמון:

"שיקולי התאמתו של מועמד לתפקיד ציבורי מהבחינה הערכית הם רבי משקל. במקרים חמורים ביותר, עלול הכתם הערכי שדבק באדם לשלול מכל וכל את נאותות מינויו לתפקיד גם מקום שמבחינת יכולותיו המקצועיות הוא עשוי היה לתרום לקידום הנושא המצוי במרכז של הכהונה הציבורית. במצב כזה, גם צרכיה של המערכת הציבורית יתבטלו כנגד הדופי שדבק באדם." (פרשת רמון, בפסקה 18 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה)

וכפי שצוין על ידי כב' השופט ג'ובראן לעניין מינויו של סאו עצמו לתפקיד ראש המטה המבצעי של המשרד לביטחון הפנים:

"כאן אף המקום להדגיש את העובדה שתפקידו החדש של תנ"צ סאו הינו בעל פרופיל ציבורי משמעותי, הנגזר מן העובדה שהוא נמנה כעת על הצמרת הבכירה של לשכת השר לביטחון פנים. איוש תפקיד ציבורי רגיש שכזה, מחייב נקיטת משנה זהירות, תוך הימנעות מבחירת מועמד שמועמדו עשויה הייתה להיות שנויה במחלוקת נוכח הסיבות שפורטו לעיל. אשר על כן, לאור אופיו הציבורי של התפקיד מחד, לאור הכשלים שמצאה הוועדה בתפקודו של תנ"צ סאו וההמלצה השלילית כנגדו מאידך, וחרף הפגיעה הצפויה באמון הציבור בשל מינוי מן הסוג האמור, ראוי היה, כך לדידי, להימנע מן ההחלטה להעביר את תנ"צ סאו לתפקיד מזכיר המטה לביטחון פנים"

(פסי' 3 לפסק דינו בעניין ועד משפחות הרועי אוקטובר 2000)

14. לעניין זה נציין גם כי אכן, תקופת ההגבלה על קידום בדרגה או בתפקיד בת ארבע השנים אותה הטילה ועדת אור על סאו עברה זה מכבר, אך אין משמעות הדבר כי מינויו של סאו לתפקיד הבכיר ביותר במשטרת ישראל הינו ראוי או סביר.

הנפקות של אי העמדתו של סאו לדין פלילי:

15. בהקשר זה יצוין אף כי במכתבך התייחסת לעובדה כי "היועץ המשפטי לממשלה דאז, מצא כי לא דבק כל אשם בהתנהלותו של סאו, והחליט על סגירת התיק נגדו בהעדר אשמה". נבקש להבהיר כי עובדה זו אין משמעה כי לא דבק פגם כלשהו בהתנהלותו של סאו וכי מינויו לתפקיד מפכ"ל המשטרה הינו ראוי או סביר.

16. כבר נפסק לא פעם כי עברו הפלילי של מועמד הינו שיקול רלוונטי שעל הרשות הממנה לקחת בחשבון, גם כאשר אינו מצוין בצורה מפורשת בתנאי הכשירות הנדרשים למשרה מסוימת (בג"ץ 6163/92 אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון, פס' 39 (פורסם במאגרים, 23.3.1993)). כמו כן, בהקשר של מינויים, נפסק כי המושג "עבר פלילי" הינו רחב ביותר ואינו כולל אך ורק הרשעות פליליות קודמות אלא מתבסס על כל מערכת הנתונים העובדתיים שהיו בפני הרשות שכן "אם ממערכת של נתונים אלה רשות סבירה הייתה יכולה להסיק את דבר ביצועה של עבירה פלילית – די בכך כדי לבסס "עבר פלילי" לצורך הכרעה בסבירות המינוי" (עניין אייזנברג, בפס' 57). שהרי הליך המינוי הינו הליך מנהלי המתבסס על ראיות ועל נטלי הוכחה השונים במהותם מאלה הנדרשים בהליך הפלילי. כך שלעניין מינוי מסתפקים אנו בראיות מינהליות – כאשר ראיה מינהלית הינה כל ראיה "אשר כל אדם סביר היה רואה אותה כבעלת ערך הוכחתי והיה סומך עליה במידה זו או אחרת" (בג"ץ 442/71 לנסקי נ' שר הפנים, פ"ד כו(2) 337, 357 (1972)).

17. יתרה מכך, הפסיקה לא רק שהכירה בכך שמינוי של נבחר ציבור, ומקל וחומר של עובד ציבור, יכול להיות לא סביר אם המועמד הורשע בפלילים, אלא אף הרחיבה גישה זו לעבר אי סבירות מינוי בשל העמדת מועמד לדין גם אם טרם הוכחה אשמתו ואף אי סבירות מינוי בשל פתיחת חקירה פלילית אף אם הוחלט בגינה שלא להגיש כתב אישום (לסקירה בעניין זה ראו: עניין רמון, בפס' 17 לפסק הדין של כב' השופטת פרוקצ'יה; בג"ץ 5757/04 חס נ' סגן הרמטכ"ל, פ"ד נט(6) 97, 109-110 (26.011.2005) (להלן: "עניין חלוץ"). שלושה רציונאלים עומדים בבסיסה של הרחבה זו:

"בבסיסו של הצורך לבחון את נקיין כפיו של אדם המכהן בתפקיד ציבורי עומד אינטרס משולש: ראשית, קיים חשש כי אותו כשל ערכי שנתגלה באישיותו או בדרך שבה בחר לנהל את ענייניו בעבר, יפגע גם בהתנהלותו העתידית וימנע ממנו למלא את תפקידו בנאמנות המתחייבת. ניפויים של אנשים מעין אלה נועד, איפוא, להבטיח את יעילותו של המנגנון הציבורי ואת טוהר המידות בו. שנית, יש עניין ברור בהבטחתו של אמון הציבור בשלטון ובתדמיתו הנקייה של השירות הציבורי, החיוניים לתפקודו התקין לאורך זמן; ושלישית, על המערכת הציבורית לשקף באופן התנהלותה את עקרונות היסודות עליהם מושתתים המשטר והחברה – ה"אני מאמין" הקולקטיבי – ועליה להוקיע מקרבה גורמים אשר בדבריהם או בפעולותיהם תותרים תחת יסודות אלה. [...] עקרונות

אלה תקפים לגבי כל פעולה של המכהנים בתפקידים ציבוריים, בלי קשר לשאלה אם ננקטו כלפיהם צעדים משפטיים או פרה-משפטיים בגין פעולה זו. אין לראות בצעדים מעין אלה תנאי מקדים להפעלתה של ביקורת שיפוטית לעניין כשרות מינויו של אדם לתפקיד ציבורי."

(עניין חלוץ, בפס' 10)

18. לאור האמור לעיל הרי אין בהחלטה שלא להעמיד את ניצב סאו לדין פלילי בשל מעורבותו באירועי אוקטובר כדי לאיין את משקלן של המלצות ועדת אור נגדו בהקשר של מינויו לתפקיד מפכ"ל המשטרה. שכן, על אף שהיועץ המשפטי לממשלה החליט שלא להעמידו לדין פלילי – מבלי להביע עמדה לגופה של החלטה זו – המלצותיה החמורות של ועדת אור ותיאור חלקו של סאו באירועים שהובילו להרג שלושה בני אדם עודם עומדים בעינם והינם שיקולים רלוונטיים לעניין בחינת התאמתו של סאו לתפקיד וכן לעניין סבירות מינויו וזאת כפי שנקבע בעניין לביא:

"בהקשר זה כבר נפסק כי ההכרח להגן על מקצועיותו של השירות הציבורי, על טוהר המידות שבו, על תדמיתו הנקייה ועל האמון שהציבור רוכש לו, תקפים גם בנסיבות בהן הפגם הערכי-נורמטיבי שנפל בהתנהגותו של המועמד לא הוביל לנקיטה בצעדים משפטיים או פרה-משפטיים בגין כך" (פס' 14).

ב) מינויו של סאו יפגע בצורה עמוקה באמון הציבור הערבי במשטרה:

19. כאמור לעיל, אחד השיקולים החשובים שעל רשות מנהלית לשקול כבואה להפעיל את סמכות המינוי הנתונה בידיה הינו השפעת המינוי על אמון הציבור במערכת השלטונית:

"אמון הציבור ברשויות השלטון הוא מנכסיה החשובים של הרשות השלטונית, ושל המדינה. כאשר הציבור מאבד את אמונו ברשויות השלטון, הוא מאבד את אמונו באמנה החברתית המשמשת בסיס לחיים משותפים. יש ליתן משקל נכבד לשיקולים הבאים לקיים, לשמר ולפתח את תחושת הציבור, כי משרתיו אינם אדונו וכי הם עושים את מלאכתם למען הציבור, מתוך יושר וניקיון כפיים. אכן, טוהר השירות והשרות עומד בבסיס השירות הציבורי ובבסיס המבנה החברתי שלנו." (עניין אייזנברג, בעמ' 269)

20. אמון זה ברשויות השלטון מושפע בראש ובראשונה מהזהות, ההתנהלות וכן מהיושרה של עובדי הציבור הן במילוי תפקידם והן בחייהם האישיים:

"רמתם ואיכויותיהם של עובדי הציבור, ובמיוחד אלה הנושאים בעמדות הנהגה, הם תנאי לרכישת אמון הציבור בשירות הציבורי. בלא אמון זה, לא תיתכן פעילות תקינה של השירות הציבורי ומוסדות השלטון. אמון ציבורי נבנה במידה רבה על יכולותיהם של עובדי הציבור מבחינת רמתם המקצועית-תפקודית ואיכותם הערכית. בלא אמון ציבורי, הנשען על רמתם של עובדי הציבור וטוהר כפיהם, לא תיכון מערכת שירות ציבורי המסוגלת להתמודד עם משימותיה, ולבצע את המוטל עליה ברמה נאותה."

(עניין שר-שלום ג'רבי, בפס' 37 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקציה)

21. הצורך לשמור על אימון הציבור בשירות הציבורי מקבל משנה תוקף כאשר עניינינו בגוף האמון על אכיפת החוק והמוענקות לו סמכויות רחבות הכוללות שימוש בכוח, כגון משטרת ישראל:

"מן הראוי לציין כי השוטר הוא עובד ציבור (במובן הרחב). ככל עובד ציבור אחר, אף הוא נאמן הציבור. יכולתה של המשטרה למלא את תפקידיה מותנית באמון הציבור ביושר כפיהם, בהגינותם ובסבירותם של השוטרים. בלא יחסי אמון בין המשטרה לבין הקהילה שהיא משרתת, לא תוכל המשטרה לקיים את משימותיה [...] אך מעבר לכך: לאור תפקידו המיוחד של השוטר וסמכויותיו, לאור חשיפתו לציבור ומגעיו עמו, נדרשת מהשוטר הקפדה מיוחדת על קלה כחמורה, כדי לקיים את אמון הציבור בו.

(בג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח(2) 749, 783 (1994))

22. הדברים האמורים תקפים ביתר שאת כאשר עניינינו במינוי למשרה הבכירה ביותר במשטרת ישראל של מי שכשל בעבר במילוי תפקידו בצורה שגרמה לקרע באמון הציבור הערבי באותה מערכת עתה מבקשים למנותו לעמוד בראשה. ישנה חשיבות מיוחדת לאמון הציבור ברשויות אכיפת החוק ככל שמדובר במיעוט לאומי:

"שיטור הוא נושא רגיש במיוחד בחברות רב-תרבותיות ורב-לאומיות, בהן קבוצות מוחות על מעמדן הנחות או נאבקות על זהותן, תוך אתגור הסדר הקיים אשר על שמירתו ממונה המשטרה. קונפליקטים בין מיעוטים והמדינה עלולים להתפתח מסיבות שונות – כלכליות, דתיות או פוליטיות – והמשטרה מוצאת עצמה בחזית העימות. בחלק מהמקרים ההידרדרות לאלימות מצביעה על כך שהמדינה והמשטרה לא היו ערוכות להתמודד עם המשימה. במקרים אחרים, תגובת היתר של המשטרה – כשלעצמה תוצאה של אפליה מושרשת בקרב השוטרים – מביאה לתוצאות טרגיות המערערות עוד יותר את היחסים בין המשטרה והמיעוטים. קבוצות מיעוטים עלולות להיות מנוכרות מהמשטרה, הנתפסת כאוכפת מדיניות מפלה ולא הוגנת. תפיסות אלה עלולות, מחד גיסא, לפגוע ביכולתה של המשטרה לתפקד בקרב אותן קבוצות, ומאידך גיסא, למנוע מקבוצות המיעוטים את השרות המשטרתי אשר לו הן נזקקות לעיתים."

(גיא בן-פורת ופני יובל "המשטרה והמיעוט הערבי בישראל" שיטור בחברה משוסעת 262 (אורי גופר וגיא בן פורת עורכים, 2013)).

23. יודגש כי החשש לפגיעה באמון הציבור הערבי במשטרה ככל שימונה סאו לעמוד בראשה אינו חשש בעלמא והוא קיבל ביטוי בצורה מפורשת במכתבים שנשלחו אליכם, והעתקים מהם הגיע לידנינו, מטעם הנהגת הציבור הערבי: הרשימה המשותפת, ועדת ההיגוי העליונה לענייני הציבור הערבי בישראל וכן ועד ראשי הרשויות המקומיות הערביות בישראל, כאשר האחרון ציין בצורה מפורשת כי ראשי הרשויות המקומיות הערביות לא יבואו בדן ודברים עם סאו ככל שימונה לתפקיד מפכ"ל המשטרה.

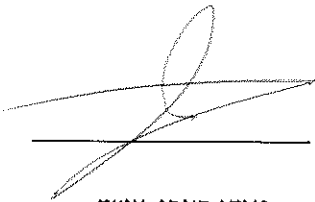
לסיכום

24. לאור כל האמור לעיל, אנו סבורים כי ניצב בן-ציון סאו אינו מתאים מבחינה ערכית-מוסרית להתמנות לתפקיד מפכ"ל משטרת ישראל וכן כי מינויו יפגע בצורה אנושה באמון המיעוט הערבי במערכת אכיפת החוק ויגרום ליחסיו עם המשטרה לנזק שאינו בר תיקון. על כן, המינוי של סאו לתפקיד מפכ"ל המשטרה אינו ראוי ואינו סביר ואנו פונים אליך למנוע אותו.

בכבוד רב,

מאיסאנה מוראני, עו"ד

פאדי חורי, עו"ד

העתקים:

- תה"כ גלעד ארדן, השר לביטחון פנים.
- עו"ד יהודה וינשטיין, היועץ המשפטי לממשלה.
- עו"ד דינה זילבר, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה.
- עו"ד יואל הדר, היועץ המשפטי למשרד לביטחון פנים.
- עו"ד דני חורין, ראש אשכול טוהר המידות, ייעוץ וחקיקה (ייעוץ).
- עו"ד רותם ארנרייך, ייעוץ וחקיקה (ייעוץ).
- ניצב בן-ציון סאו, ממלא מקום מפכ"ל משטרת ישראל.
- מר מאזן גנאים, יו"ר ועד ראשי הרשויות המקומיות הערביות בישראל.
- יו"ר ועדת המעקב העליונה לענייני ערבים בישראל.
- הרשימה המשותפת בכנסת.